

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117210935
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:3117210935.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobkyne E L A N spol. s r. o., so sídlom Brezovička 128, IČO: 31 561 276, právne zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Ujom, so sídlom C., M. XXX, proti žalovanému Mesto Liptovský Mikuláš, so sídlom Liptovský Mikuláš, Štúrova 1989/41, IČO: 00 315 524, právne zastúpenému HADBÁBNY & spol. advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Žilina, Prielohy 1012/1C, o náhradu škody vo výške 2.765.000 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11C/3/2018-516 zo dňa 20. októbra 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobkyňi nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v plnom rozsahu žalobu zamietol. Určujúco konštatoval, že žalobkyňa si svoj nárok neuplatnila včas v zmysle § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. Vychádzal z toho, že žalobkyňa tvrdený nárok odvodzuje z konania žalovaného, ktorý mal postupnými krokmi zmarit' jej investičný zámer, čo bolo zavŕšené zmenou územného plánu. Príslušné všeobecne záväzné nariadenie týkajúce sa územného plánu nadobudlo účinnosť dňa 5.10.2013, žalobkyňa o predbežné prerokovanie nároku požiadala 13.1.2015 a žalobu podala 30.5.2017; čiže aj po započítaní šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, žalobu podala po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby.

2. Súčasne okresný súd z vecného hľadiska uviedol, že uplatňovaný nárok posudzoval ako nárok na náhradu škody spôsobenú tvrdeným nesprávnym úradným postupom. V danej spojitosti vyslovil (spoločne s právnou argumentáciou - bližšie bod 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že „civilný súd“ nemôže skúmať, či došlo k platnej zmene územného plánu mesta. Zároveň uviedol, že normotvornú činnosť obce (čo platí i pre zmenu územného plánu) nemožno považovať za úradný postup, pričom priamo z § 30 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. vyplýva povinnosť mesta pravidelne preskúmať schválený územný plán. Záväzné stanovisko žalovaného z 8.2.2011, ktoré zdôrazňuje žalobkyňa, bolo vydané pre účely stavebného konania a nemôžu z neho dotknutému orgánu vzniknúť „súkromnoprávne práva a povinnosti“. Okresný súd doplnil, že i vo vzťahu k danému stanovisku žalovaný ako konajúci orgán mal zákonom danú právomoc z dôvodu zmeny podstatných okolností doplniť záväzné stanovisko; pričom v doplňujúcom stanovisku z 26.7.2011 žalovaný odôvodnil svoj postup. To znamená, že v súdnej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v zmene územného plánu; nie je teda splnená podmienka vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu pri výkone verejnej moci.

3. Okresný súd poukázal na to, že po vyslovení jeho predbežného právneho posúdenia sa „začal prelínať“ žalobkyňou tvrdený titul jej nároku, keď tvrdila, že žalovaný uznal záväzok v mimosúdnej dohode. Bez akejkoľvek zmeny skutkových tvrdení tak žiadala, aby súd uložil žalovanému zaplatiť

2.765.000 eur ako náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo titulom dohody o urovaní. Okresný súd zmenu žaloby nepripustil, keď zhodne s názorom odvolacieho súdu konštatoval, že z dohody uzavretej medzi stranami dňa 29.1.2015 nevznikol žalovanému žiaden záväzok ani dlh. Doplnil, že sám konateľ žalobkyne uviedol, že účelom dotknutej dohody nebolo nahradenie škody, ale docielenie možnosti realizácie investičného zámeru tým, že primátor žalovaného zadá úlohy pre príslušných pracovníkov. Zároveň predmetná dohoda ako vopred neschválená mestským zastupiteľstvom je neplatným právnym úkonom.

4. Okresný súd zdôraznil, že osobitná úprava náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vylučuje súčasné uplatnenie náhrady škody prostredníctvom všeobecných ustanovení § 420 a nasl. Obč. zák. Tie by prichádzali do úvahy len, ak by žalovaný porušil zákonnú alebo zmluvnú povinnosť mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone samosprávy. Žalobkyňa však nepredložila žiaden relevantný dvojstranný právny úkon strán sporu, od ktorého by bolo možné odvodzovať vznik nároku na náhradu škody. Práve naopak, tvrdený nárok si uplatňovala postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., čomu zodpovedá i žiadosť o predbežné prejednanie. Okresný súd dodal, že vydané záväzné stanovisko mesta (žalovaného) nezaložilo medzi stranami záväzkový vzťah; išlo totiž len „o podklad v rámci stavebného konania“.

5. Okresný súd nepovažoval za potrebné vykonať žalobkyňou navrhnutý dôkaz (prehratie videozáznamu s portálu YouTube), z ktorého má vyplývať priznanie bývalého primátora, ako aj poslancov k zodpovednosti za škodu, nakoľko takéto vyhlásenie nemôže založiť zodpovednostný vzťah mesta voči žalobkyňi. Rovnako nevykonala listinné dôkazy („územný plán a podobne“), lebo medzi stranami nebol sporný skutkový stav ohľadne zmeny územného plánu. Žalobkyňa neuviedla, k akým skutočnostiam sa mali vyjadrovať súčasný a bývalý primátor mesta; navyše, ak by sa mali vyjadrovať k okolnostiam dohody z 29.1.2015, vzhľadom na jej neplatnosť ide o nadbytočný výsluch.

6. Po tom, ako okresný súd nepripustil zmenu žaloby, právny zástupca žalobkyne uviedol, že Civilný sporový poriadok je v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a navrhol prerušiť konanie. S poukazom na to, že okresný súd nedospel k záveru, že v nadväznosti na prejednávanú vec a aplikované ustanovenia existujú dôvody na podanie návrhu na začatie konania na Ústavnom súde SR, v súlade s § 162 ods. 3 CSP daný návrh zamietol. V súvislosti s pojednávaním, na ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, okresný súd uviedol, že pôvodne právny zástupca žalobkyne v deň konania pojednávania žiadal o zmenu termínu pojednávania z dôvodu technickej poruchy na jeho vozidle. Okresný súd tento dôvod nepovažoval za dôležitý, čo právnenému zástupcovi oznámil a umožnil mu dostaviť sa na pojednávanie neskôr so súčasným posunutím začiatku pojednávania; k čomu i fakticky došlo. Krátko pred začatím daného pojednávania bola okresnému súdu doručená žiadosť konateľa žalobkyne o odročenie pojednávania s tým, že od rána je v domácej izolácii s príznakmi, ktoré môžu súvisieť s ochorením Covid 19.

7. Vzhľadom na stav veci, kedy už konateľ bol vypočutý, jeho ďalší výsluch navrhnutý nebol, okresný súd pojednávanie neodročil. Doplnil, že s poukazom na tvrdenia samotného konateľa tento o nemožnosti svojej účasti na pojednávaní musel vedieť skôr ako až v deň pojednávania a zároveň skôr ako okresný súd neakceptoval žiadosť o odročenie (pre problémy s vozidlom) predloženú jeho právnym zástupcom. Významným pre záver okresného súdu o neodročení pojednávania bol i fakt, že konateľ žalobkyne svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal.

8. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, pričom súvisiacu úvahu, vrátane reakcie na intencie vyslovené odvolacím súdom, podrobne vymedzil v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bezprostredne na tomto mieste považuje odvolací súd - obdobne ako vo vzťahu k prvotnému odvolaciemu prieskumu v rámci konania Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/143/2019 - za potrebné konštatovať, že hoci odvolanie žalobkyne pôsobí pomerne rozsiahlo, v značnej miere sú v jeho rámci nadbytočne a úplne neúčelne rozsiahlo citované ustanovenia právnych predpisov, celé pasáže odôvodnenia napádaného rozhodnutia, všeobecné závery právnej teórie a praxe a rovnako tak viacnásobne uvádzané identické argumenty (neraz dokonca v totožnom znení).

10. Žalobkyňa tvrdila, že jej konateľ svoju neprítomnosť na pojednávanie riadne ospravedlnil. Súčasne uviedla, že tak učinil po tom, ako sa dozvedel, že okresný súd nevyhovel žiadosti o odročenie pojednávania vykonanej jej právnym zástupcom. Doplnila, že dňa 31.10.2020 mal jej konateľ pozitívny nález na covid 19. Tvrdila, že nebolo vyhovené návrhu právneho zástupcu na prerušenie pojednávania za účelom porady s klientom, resp. nebola poskytnutá dostatočná lehota 30 dní v otázke prípadného

navrhnutia ďalších dôkazov. Celkovo nemal právny zástupca žalobkyne možnosť prediskutovania jednotlivých otázok s konateľom žalobkyne. Podľa odvolateľky ide o nedostatok procesnej podmienky na jej strane a okresný súd neurobil žiadne vhodné opatrenia na jeho odstránenie.

11. Žalobkyňa mala za to, že jej návrh na prerušenie konania prednesený na pojednávaní dňa 20.10.2020 nespĺňal zákonom požadované náležitosti, preto mala byť okresným súdom vyzvaná na jeho doplnenie. S poukazom na jednotlivé body dohody z 29.1.2015 uviedla, že nie je zrejmé, akú vôľu pri uzavretí tejto dohody zamýšľal primátor mesta a čo podpisom dohody sledoval; preto bol výsluch primátora potrebný. V dotknutej súvislosti žalobkyňa tvrdila, že právnym titulom zaplatenia je práve predmetná dohoda z 29.1.2015 uzavretá v rámci predbežného prerokovania nároku žalobcu. Namietala aj nevykonanie dokazovania týkajúceho sa procesu zmeny územného plánu mesta, pričom zotrvala na presvedčení o nelegitímnosti daného procesu. Podľa odvolateľky konajúci súd si mohol dotknutú otázku vyriešiť ako predbežnú.

12. Žalobkyňa naďalej zdôrazňovala záväznosť stanoviska z 8.2.2011 podpísaného primátorom. Považovala za dôležité, že ide o záväzné stanovisko, ktorým bol žalovaný viazaný, „inými slovami záväzok žalovaného vznikol zo zákona“. Pre žalobkyňu vytváralo dotknuté stanovisko právnu istotu pre realizáciu podnikateľskej a investičnej činnosti. Žalovaný však sám začal neskôr toto svoje záväzné stanovisko porušovať.

13. Žalovaný považoval odvolanie protistrany za nedôvodné v celom rozsahu. Nielenže nebolo potrebné žiadať žalobkyňu, aby sa nechala zastúpiť a skúmať, či je taká požiadavka spravodlivá, žalobkyňa totiž už právne zastúpená v konaní bola, pričom u advokáta s plnou mocou na celé konanie sa predpokladá, že je dostatočne odborne a vecne spôsobilý klienta riadne zastupovať. Preto samotná skutočnosť, že sa pojednávania nezúčastnil priamo konateľ žalobkyne, nemôže byť dôvodom na odročenie pojednávania.

14. Súčasne z predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bolo zrejmé, čo bude predmetom ďalšieho konania pred súdom prvej inštancie a ku ktorým skutočnostiam bude potrebné zaujať stanovisko, či vyjadriť sa. To znamená, že právny zástupca žalobkyne mohol a mal poradu s klientom vykonať. Žalovaný uviedol, že o prerušenie pojednávania žalobkyňa nežiadala, žiadala o prerušenie konania. Ak tvrdí, že tak neurobila zákonným postupom a že ju mal súd poučiť, ide o právne irelevantnú požiadavku. Je absurdné, aby sa žalobkyňa v dôsledku vlastnej nedôslednosti dovoľavala nesprávnosti postupu okresného súdu.

15. Žalovaný dodal, že „za povšimnutie stojí“ fakt, že žalobkyňa sa najprv domáhala odročenia pojednávania z dôvodu poruchy motorového vozidla jej právneho zástupcu a až potom, ako okresný súd oznámil, že pojednávanie sa uskutoční s časovým odstupom predložil žiadosť o odročenie i konateľ žalobkyne; ktorého dôvody - navyše - nijako nepreukázal. Certifikát z testovania z 30.10.2020 (správne z 31.10.2020; pozn. odvolacieho súdu) predložený v odvolacom konaní nepreukazuje, že prekážka na strane žalobkyne existovala v čase pojednávania. Ak v danej spojitosti žalobkyňa tvrdí, že neboli splnené procesné podmienky, je zrejmé, že vychádza z chybných interpretácií a aplikácie predmetného pojmu.

16. Žalovaný zotrval na tom, že znenie dohody z 29.1.2015, na ktorú sa žalobkyňa opakovane odvoláva, nie je možné interpretovať inak, než že z neho nevyplýva záväzok žalovaného na zaplatenie peňažnej sumy - náhrady škody, ktorá je predmetom konania a ani výpoveď primátorov - bývalého či súčasného - na uvedenom nemôžu nič zmeniť. Rovnako trval na tom, že súd v civilnom sporovom konaní nie je oprávnený skúmať platnosť všeobecne záväzného nariadenia mesta. Súčasne tiež platí, že záväzné nariadenia nevedú k vzniku práv na strane žalobkyne, keďže nie sú individuálnymi správnymi aktmi. Správne akty v oblasti stavebného poriadku v územných a stavebných konaniach nemôžu nahradiť ani stanoviská vydané v ich priebehu. Žalovaný zhrnul, že žalobkyňa v konaní postupne menila svoju argumentáciu a tvrdila „celú škálu skutočností a okolností“, z ktorých jej mal údajne (tvrdený) nárok vyplývať.

17. V odvolacej replike žalobkyňa nesúhlasila s vyjadrením žalovaného a trvala na podanom odvolaní. Mala za to, že protistrana nereagovala na jej jednotlivé odvolacie námietky.

18. V rámci odvolacej dupliky žalovaný oznámil, že na odvoláciu repliku žalobkyne nebude reagovať, pretože ju považuje za „nevecnú a právne irelevantnú“.

19. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. Právo strany sporu, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť v jej neprítomnosti, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená najmä v § 178 ods. 2 CSP, ktoré súdu ukladá predvolať stranu sporu alebo jej zástupcu na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní vopred. V súdnej veci je nesporné, že uvedená požiadavka riadneho a včasného predvolania na pojednávanie splnená bola. Strana sa pritom na pojednávanie predvolá len vtedy, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch, inak predvolá súd len jej zástupcu (§ 195 ods. 1, ods. 2 a § 178 ods. 1 CSP); rovnako v danom smere okresný súd postupoval správne.

21. Odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu, t. j. ak sa strana sporu alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôžu dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (bližšie Števec, ... a kol.; Veľký komentár Civilný sporový poriadok, C.H.Beck. 2016 str. 682 a nasl.).

22. Žiadosť o odročenie pojednávania podaná konateľom žalobkyne nie je/nebola dostatočne konkrétna vo vymedzení (osobitne z hľadiska overiteľnosti) tvrdeného dôvodu neprítomnosti na pojednávaní. Pán Ing. E. H. v nej neuviedol žiadne konkrétne časové údaje, označenie osôb, resp. udalostí, na základe ktorých tvrdil nemožnosť dostavenia sa na pojednávanie. Zároveň, tak z výslovného vyjadrenia v rámci odvolania, ako i z obsahu daného podania (č.l. 503) je zrejmé, že žiadosť o odročenie podával až ako reakciu na nevyhovenie žiadosti jeho právneho zástupcu (pre problémy s vozidlom). Uvedené minimálne naznačuje určitú mieru koordinácie aktivity konateľa žalobkyne a jej právneho zástupcu, ktorej účelom bolo dosiahnuť odročenie pojednávania; vo svojej podstate ďalšie predĺženie trvania sporu.

23. Bez ohľadu na to, že súd pri posúdení žiadosti o odročenie - ako je uvedené vyššie - vychádza len zo skutočností známych mu v čase vyhodnotenia konkrétnej žiadosti, pozitívny výsledok testu na ochorenie Covid-19 u konateľa žalobkyne zo dňa 31.10.2020 nemá s vykonaním pojednávania dňa 20.10.2020 žiaden bližší súvis.

24. Krajský súd však považuje za potrebné predovšetkým zdôrazniť, že nebol kumulatívne naplnený ani druhý zo zákonných predpokladov na odročenie pojednávania podľa § 183 ods. 1 CSP, a to že „...zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť“. V súdnom prípade je zjavné, že od žalovanej bolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na predmetnom pojednávaní dala zastúpiť, ba čo viac, ona aj zastúpená bola, kvalifikovaným advokátom, ktorý sa pojednávania dňa 20.10.2020 aj zúčastnil a žalovanú zastupoval (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 23/2021 z 27. októbra 2021). Navyše, konateľom žalobkyne je nielen Ing. E. H., ktorý podával žiadosť o odročenie, ale aj R. H., vo vzťahu ku ktorému žalujúca strana ani len netvrdí akýkoľvek dôvod brániaci mu v prítomnosti na pojednávaní dňa 20.10.2020.

25. Žalujúcou stranou tvrdené nedostatky resp. nezrovnalosti v komunikácii medzi právnym zástupcom žalobkyne a klientom (osobitne jeho konateľom) nemôžu byť na ľarchu druhej sporovej strane a nepredstavujú ani dôvod pre odročenie pojednávania. Od doručenia predvolania (29.9.2020) na pojednávanie a taktiež od doručenia (31.5.2020) predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, obsahujúceho pomerne jednoznačné stanoviská týkajúce sa ďalšieho postupu v konaní, vrátane stanovísk k zásadnej vecnej argumentácii žalobkyne, mala žalujúca strana dostatok času na náležitú prípravu na pojednávanie. Pokiaľ na túto možnosť rezignovala a na pojednávanie sa riadne nepripravila (neprediskutovala relevantné otázky s právnym zástupcom), okresný súd postupoval správne, keď neakceptoval požiadavku na odročenie pojednávania práve za účelom (ďalšej) porady žalobkyne s jej právnym zástupcom. Navyše, zodpovedá priebehu pojednávania vyjadrenie protistrany, že žalobkyňa nežiadala o prerušenie pojednávania v záujme vykonania konzultácie právneho zástupcu s konateľom spoločnosti, ale žiadala o prerušenie konania. Správne žalovaný poukazuje i na to, že otázka prítomnosti strany na pojednávaní, nie je otázkou podmienok konania v zmysle § 161 CSP.

26. Okresný súd vecne správne zamietol návrh na prerušenie konania, keďže zo súvisiacej argumentácie žalobkyne nevyplýva žiaden relevantný základ pre iniciovanie konania pred ústavným súdom v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ CSP. Samotná žalobkyňa aj v odvolaní potvrdzuje, že jej návrh na prerušenie konania nebol dostatočne konkrétny, čo podľa nej malo viesť k poskytnutiu jej dodatočnej lehoty na jeho doplnenie. Na takýto postup však nebol najmenší dôvod, keďže žalobkyňa

bola zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom a mala dostatok času na prípravu na pojednávanie, vrátane zdôvodnenie dotknutej eventuality svojej argumentácie, resp. procesnej taktiky/postupu.

27. Akceptovanie prístupu, ktorého sa dovoľáva žalobkyňa, by v konečnom dôsledku znamenalo, že strane sporu stačí (aj úmyselne) predniesť neúplný procesný návrh a súd je povinný naň reagovať odročením pojednávania a poskytnutím dodatočnej lehoty; čo by sa mohlo pri variácii procesných návrhov strany diať i opakovane. Nielen kontraproduktívnosť takéhoto prístupu, ale predovšetkým jeho rozpor s elementárnou požiadavkou plynulosti konania pred súdom je viac ako zjavná.

28. Krajský súd opakuje/zdôrazňuje, že odvolací súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj jeho konkrétnymi dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia posudzuje (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom. Z hľadiska odvolacieho prieskumu konkrétneho rozsudku predmetná viazanosť pritom veľmi úzko súvisí s určujúcim záverom, resp. určujúcimi závermi okresného súdu, na ktorých argumentačne založil svoje rozhodnutie. Pokiaľ okresný súd zdefiniuje viacero záverov, z ktorých každý aj samostatne podmieňuje zamietnutie žaloby, na dosiahnutie priaznivého rozhodnutia pre odvolateľa je nevyhnutné, aby spochybnil každý z nich.

29. V súdnej veci žalobkyňa však vôbec nenamietala záver okresného súdu o premičaní ňou uplatňovaného nároku. Nadväzne už len z tohto titulu nebolo jej odvolanie spôsobilé privodiť zmenu, eventuálne zrušenie napadnutého rozsudku. Vo svetle nenamietania dotknutého určujúceho záveru okresného súdu je plne dôvodné nevykonanie žalobkyňou navrhnutých dôkazov. Dotknuté dôkazy navyše nemohli nijakým spôsobom ovplyvniť ani nižšie konštatované ďalšie vecné argumenty vedúce k zamietnutiu žaloby.

30. V podstate nad bezprostredný rámec odvolacieho konania a iba v záujme komplexnosti krajský súd dopĺňa niekoľko konštatovaní. Už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/143/2019 z 27.2.2020) bolo jednoznačne konštatované, že záväzné stanovisko Mesta Liptovský Mikuláš z 8.2.2011, od ktorého žalobkyňa odvíja všetky najrôznejšie eventuality svojho tvrdeného nároku, bolo bez akýchkoľvek pochybností vydané v rámci administratívneho/správneho konania. V danej administratívnej veci o návrhu žalobkyne na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby bolo zákonom predpísaným spôsobom konané a rozhodnuté, ktoré rozhodnutie bolo podrobené i prieskumu v rámci správneho súdnictva (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S/105/2017 z 18.9.2018; právoplatný 29.10.2018). To znamená, že predmetné konanie je ukončené a neprichádza do úvahy jeho ďalšie preskúmanie, pričom jednotlivé podklady, ktoré boli pre účel jeho vykonania použité, nespôsobujú žiadne ďalšie právne účinky; ktoré konštatovanie sa v plnej miere viaže aj na predmetné záväzné stanovisko z 8.2.2011.

31. Aj vzhľadom na to, že v danej spojitosti neposkytla žalobkyňa v následnom štádiu konania žiadnu (proti)argumentáciu, nie je dôvod na danom závere nič meniť. V tomto smere je možné poukázať i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/29/2018 z 30.1.2019, v ktorom je konštatované, že „vydaním územného rozhodnutia žalované správne orgány nemohli nijako reálne ukrátiť žalobcu na jeho právach, pretože rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky pre umiestnenie stavby, požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Na základe rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné ešte stavbu realizovať, nakoľko sa ním určuje len stavebný pozemok a stavba na ňom sa len umiestňuje. Realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia vydaného v stavebnom konaní. Územné konanie tak predchádza stavebnému konaniu a rozhodnutie o umiestnení stavby je len právnym základom pre stavebné povolenie.“

32. Ak nemohla vzniknúť ujma ani vydaním rozhodnutia o umiestnení stavby (v súdnej veci návrh na vydanie územného rozhodnutia bol navyše zamietnutý), rozhodne nemožno o ukrátení na právach, vrátane eventuality škody spojenej s konečnou realizáciou projektu hovoriť len v súvislosti s vydaním podkladu (jedného z viacerých) pre účely konania o umiestnení stavby. Zároveň, pokiaľ žalobkyňa iba na základe jedného z podkladov pre vydanie (ešte iba) územného rozhodnutia o umiestnení stavby „nadobudla právnu istotu“ ohľadne svojho investičného zámeru, ide o jej vlastnú nepresnosť v znalosti právnych predpisov. Len z predmetného subjektívneho omylu žalobkyne nemôžu iným fyzickým alebo právnickým osobám voči nej vzniknúť žiadne povinnosti. Súčasne naďalej platí, že záväzné stanovisko z 8.2.2011 nie je/nebolo individuálnym právnym aktom a už vôbec nie „zmluvou“, z ktorej by vyplývali žalobkyňi (podľa jej prezentácie) doslova nikdy neodňateľné hmotné práva. Ako už bolo opakovane uvedené, išlo „len“ o súčasť zákonom predpokladaného postupu v rámci administratívneho konania.

33. Obdobne zo zmluvy/dohody uzavretej medzi stranami dňa 29.1.2015 v spojitosti s nárokom na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci nevznikol žalovanému žiaden záväzok/dlh. Náležite už okresný súd poukázal na výslovné vyjadrenie samotného konateľa žalobkyne, že prvoradým účelom dotknutej dohody bolo docieľene možnosti realizovať investičný zámer - dobudovať heliport. Zároveň priamo z textu tejto dohody (dokonca opakovane) vyplýva, že tvrdená škoda bude predmetom konania „v súlade s § 15 a nasl., CSP, § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.“. Označené zákonné ustanovenia pritom upravujú práve a len predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a následnú možnosť domáhania sa tvrdenej škody v súdnom konaní. Rozhodne z dotknutej zmluvy - bez ohľadu na otázku jej (ne)platnosti - nevyplýva tvrdenie žalobkyne, že ak primátor nezabezpečí realizáciu projektu žalobkyne, zaväzuje sa mesto nahradíť jej škodu vo výške 2.765.000 eur.

34. Napokon je namieste pripomenúť/zopakovať, že zákonom predpokladaný postup vo vzťahu k namietanému všeobecne záväznému nariadeniu mesta bol iniciovaný, resp. podnetovaný a skutočnosť, že príslušný prokurátor nevyhodnotil podnet za dôvodný, nemožno interpretovať tak, že o danej záležitosti (platnosti všeobecne záväzného nariadenia) sa vôbec nekonalo. Navyše, v zmysle prístupu akcentovaného žalobkyňou by všeobecný súd mohol preskúmať i súlad zákona s ústavou, hoci ústavný súd (ktorý jediný disponuje takou právomocou), by návrh na začatie daného konania odmietol ako neprípustný alebo zjavne neopodstatnený.

35. Žalobkyňa síce odvolaním napadla rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, t. j. aj v časti o trovách konania, v danej spojitosti ale nevymedzila žiadnu konkrétnu odvolaciu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd primerane aplikoval zásadu plného úspechu v spore a v rámci vyhodnotenia dôvodov hodných osobitného zreteľa zohľadnil i širšie súvislosti prejednávaného prípadu.

36. O náhrade trov aktuálneho odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľka - žalobkyňa nebola v tomto štádiu konania (vôbec) úspešná, preto má žalovaný voči nej nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%. Vzhľadom na nereagovanie žalobkyne na už skôr vyslovené stanoviská odvolacieho súdu a celkové značne (až) neprehľadné a neraz si vzájomne protirečivé argumentovanie žalobkyne krajský súd mal za to, že vo vzťahu k aktuálnemu (v poradí druhému) odvolaciemu prieskumu nie sú dané také dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemala byť v danom štádiu plne úspešnému žalovanému výnimočne priznaná náhrada trov konania.

37. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.